

Een nieuw begin aan zee

Een stuk zeeglas verandert het leven van een
jonge vrouw compleet

JENNY HALE

Jenny Hale

Een nieuw begin aan zee

Vertaling Patricia Pos

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560541
ISBN e-book 9789020562781
ISBN audio 9789020562798
NUR 302

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2023 Jenny Hale
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Magic of Sea Glass*.
Published by special arrangement with Harpeth Road Press in conjunction with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency.

Vertaling Patricia Pos
Omslagontwerp Bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl
www.itsjennyhale.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen die ooit een bijzondere persoon is verloren.

Proloog

Terwijl de middagzon door de glas-in-loodramen van de kapel vol vrolijk geklede bruiloftsgasten viel, slikte Lauren Sutton achter in de ruimte een brok uit haar keel weg. Om haar gevoelens te verbergen, probeerde ze subtiel haar keel te schrapen, maar het geluid echode door de galmende zaal. Twee gasten op de achterste rij kerkbanken keken over hun schouder en herkenden haar, wat haar een ietwat ongemakkelijk gevoel gaf.

Lauren knikte hen verontschuldigend toe en streek de stof van haar donkerblauwe satijnen jurk glad. Hij had een nauwsluitend lijfje en een wijde rok en stond erg mooi bij haar kastanjebruine haar en groene ogen. Algauw trok er opnieuw een diep verdriet door haar borst. Dit was echt niet het juiste moment om aan Mason te denken. Ze had immers werk te doen.

De stem van de predikant daverde door de ruimte. ‘Als iemand een reden weet waarom dit paar niet in de echt verbonden mag worden, spreek dan nu of zwijg voorgoed.’

Lauren knipperde de tranen uit haar ogen weg en keek op haar horloge in een poging zich weer op haar werk te concentreren, zonder echt te zien hoe laat het was.

Op bruiloften drongen haar herinneringen aan Mason zich altijd in alle hevigheid aan haar op. De emoties leidden haar dan af van haar plichten. Vaak dacht ze aan de meest wil-

lekeurige dingen, zoals het geluid van het poetsen van zijn tanden in de badkamer van het eenkamerappartement aan de Upper West Side dat ze met elkaar hadden gedeeld. Voordat ze het wist, verloor ze zich vervolgens compleet in al die dagelijkse momenten die nu kostbare herinneringen voor haar waren geworden.

Vandaag had ze gedacht aan de liefdevolle en hoopvolle blik in zijn ogen toen hij in Central Park voor haar op zijn knieën was gegaan. In het park hadden ze elkaar voor het eerst ontmoet en dus had hij haar daar verrast met een glimmende diamanten ring. Het feit dat ze daar net iets te lang aan had teruggedacht, moest ze nu met tranen bekopen.

Het gelukkige bruidspaar wendde zich tot hun familie en vrienden, waarbij de bruidegom enthousiast de hand van zijn bruid optilde. Die hield op haar beurt het handgemaakte boeket van witte winterbloemen en lichtblauwe rozen vast dat Lauren vijf maanden geleden voor haar had besteld. Iedereen juichte. *Man en vrouw.*

De tortelduifjes begonnen door het middenpad te lopen, op weg naar de receptie waar Lauren zoals altijd had gezorgd voor champagnefontein en eetbare gastenkaartjes met gouden letters. Op dat moment zetten de muzikanten een jazzversie van Stevie Wonders ‘*Signed, Sealed, Delivered*’ in, waarop een enthousiast gejoel door de kapel klonk. Dansend vervolgde het kersverse echtpaar hun tocht, waarbij de designerjurk van de bruid sierlijk om haar benen zwierde.

Het echtpaar en hun gasten liepen heupwiegend over de witte loper de kerk uit. Lauren veegde een ontsnapte traan van haar wang, wist een glimlach op haar gezicht te toveren en zwaaide hen toen uit. De vingers van haar vrije hand klemde ze stevig om haar iPad, alsof de planning voor de rest van de

avond die daarop stond nog haar enige houvast was.

‘Ik kan het vanaf hier wel van je overnemen,’ fluisterde Laurens beste vriendin en zakenpartner Andy Jacobs. Zoals altijd keek ze haar met een warme blik in haar ogen aan.

‘Het gaat prima met me,’ loog Lauren.

De laatste gasten van het bruidspaar liepen door de gewelfde deuren de groene tuin in. Langs het stenen pad stonden struiken die in de meest bijzondere vormen waren gesnoeid. Ook dat was Laurens idee geweest. De gasten verspreidden zich door de tuin en de zomerzon verwarmde de plek waar zij en Andy stonden.

‘Het gaat helemaal niet prima met je.’ Hun eerdere gesprek over de verkoop van Laurens helft van het bedrijf was Andy duidelijk niet in de koude kleren gaan zitten. Ze gaf een klopje op Laurens schouder en wreef vervolgens liefdevol over haar rug, waardoor Lauren zich langzaam maar zeker iets rustiger voelde worden. Andy was er altijd voor haar geweest.

Een jaar geleden, toen Laurens verloofde, Mason Bridges, onderweg naar een weekendje vissen was verongelukt, had Andy meteen de leiding genomen over hun erg succesvolle bedrijf Sugar and Lace Event Planning. Binnen een paar weken was Lauren echter weer aan het werk gegaan. Ze had haar verdriet aan de kant geschoven en haar dagen gevuld met het regelen van cateraars, bloemen en locaties. Als ze dat niet deed, was ze namelijk bang dat ze compleet zou instorten. De nachten die ze zonder Mason in hun bed doorbracht, waren zo’n marteling dat ze voor haar gevoel elk moment gillend gek kon worden en dus had ze afleiding nodig.

Na de zoveelste zware nacht had ze haar beste vriendin op een ochtend gebeld om haar te vertellen dat ze zo echt niet langer kon doorgaan. Ze had het altijd heerlijk gevonden om

bruiloften te organiseren omdat er in haar ogen niks mooiers was dan het vieren van de liefde. Maar sinds het verlies van Mason voelde het alsof er niks meer te vieren viel. Andy had aangeboden haar uit te kopen, maar Lauren had de afleiding van haar werk nu harder nodig dan ooit. Daarbij bood het haar troost om te zien dat de wereld gewoon door draaide, zelfs nu haar eigen leven stil leek te staan.

‘Ik vertel de bruid gewoon dat we de taken onderling hebben verdeeld; dat jij de ceremonie hebt afgehandeld en ik de receptie doe,’ zei Andy.

‘Het gaat prima met me,’ zei Lauren nog eens, hoewel haar stem beefde. Als ze nog iets probeerde te zeggen, zou ze het waarschijnlijk niet droog kunnen houden. In gedachten sprak ze zichzelf streng toe. Ze kon dit heus wel. Het was niet voor het eerst dat ze werd overvallen door herinneringen aan Mason. Dat had ze tot nu toe altijd nog overleefd, en dus zou het vandaag ook wel goedkomen.

‘Dat je één keer een receptie mist, betekent niet automatisch dat je stopt met werken,’ zei Andy. ‘Ik weet toch hoe je daarover denkt.’

Lauren ademde diep in en rechte haar rug. ‘Ik wil gewoon niet dat je in je eentje deze hele bruiloft moet runnen. Als je zakenpartner moet ik je daarbij ondersteunen.’ Terwijl die woorden over haar lippen kwamen, wist ze echter dat ze het nooit zou volhouden om de hele receptie bij te wonen.

‘Alles is geregeld. Het enige wat ik hoeft te doen, is zorgen dat we de planning volgen. Dat we op tijd zijn met de cocktails, het aansnijden van de taart, de toespraken, de eerste dans... Dat heb ik inmiddels al zo vaak gedaan dat ik het echt wel zonder jou afkan. Zo ingewikkeld zijn huwelijksfeesten nu ook weer niet.’

Andy had gelijk. Het plannen van een bruiloft was altijd een stuk meer werk dan het in goede banen leiden van de dag zelf. Tijdens het evenement hoefden zij en Lauren eigenlijk alleen te zorgen dat alles volgens plan verliep. Soms waren er wat kleine problemen om te verhelpen, maar verder hoefden ze zich alleen aan het tijdschema te houden dat ze in de maanden voor het evenement hadden gemaakt. Op de receptie dronken ze vaak een glas champagne, kletsten ze gezellig met de gasten en omhelsden ze de dankbare bruid die stevast hoofdschuddend en vol verwondering vroeg hoe het hun gelukt was de bruiloft ogenschijnlijk moeiteloos zo soepel te laten verlopen.

Sinds ze Mason was kwijtgeraakt, vond Lauren het echter moeilijk om op dat soort momenten te ontspannen. Eindeloos vroeg ze zich af of alles echt goed was gegaan en ze nam haar checklist wel honderd keer door, bang dat ze iets was vergeten. Daarbij lukte het haar alleen niet altijd om zich op haar werk te concentreren. Vaak dwaalden haar gedachten af naar de dingen die zij en Mason anders zouden hebben gedaan. En dan kwam de ene na de andere herinnering in haar op...

Om de een of andere reden had ze het vandaag extra moeilijk, en dus was het misschien wel verstandig om naar huis te gaan en te hopen dat morgen beter zou verlopen. Zodra dat besef tot haar doordrong, trok er opnieuw een diepe pijn door haar borst. Ze verlangde zo terug naar de tijd voor het tragische ongeluk. 'Ik kan wel naar huis gaan, maar daar zal ik me echt niet beter voelen,' zei ze, want ze zag er nu al tegen op om het stille appartement dat ze ooit met Mason had gedeeld te moeten binnenstappen. 'Ik heb iets nodig om over na te denken, iets om me af te leiden van... alles.'

Andy schonk haar een liefdevolle blik. 'Neem vandaag anders de tijd om na te denken over wat je nu eigenlijk wilt,'

stelde haar vriendin voorzichtig voor. ‘Wat je écht wilt. Wat maakt je écht gelukkig, Lauren? Want dit is het volgens mij niet meer.’

Lauren liet haar blik door de lege kerk glijden. Ze keek naar de satijnen strikken om de uiteinden van de kerkbanken en de witte loper met pareldetails, maar die maakten haar allesbehalve vrolijk. Voor het eerst begreep ze precies wat Andy bedoelde.

‘Laatst zei je dat je misschien wel naar de Outer Banks zou willen reizen, zoals jij en Mason voor het ongeluk van plan waren. Kun je dat voor het einde van de zomer niet alsnog doen? Misschien vrolijkt dat je wel wat op en voel je je daarna iets lichter.’

Lauren vroeg zich al de hele zomer af of een bezoek aan de kust haar zou kunnen helpen. Wie weet voelde het daarna wel minder alsof haar leven compleet stilstond.

Ze dacht aan hoe Mason ooit in zijn boxersshort in de keuken had gestaan. Met zijn rug naar haar toe had hij een omelet voor hen gemaakt, en ondertussen had hij voor de duizendste keer geopperd dat ze misschien wel naar de kust konden verhuizen en een hond konden nemen. Hij was er altijd van overtuigd geweest dat ze eigenlijk ergens thuis hoorden waar het er kalmer aan toe ging, en dat Lauren het heerlijk zou vinden om aan de oceaan te wonen. Eén keer had ze hem speels van zich af geduwd toen hij naar haar toe gerend was om haar met zo veel mogelijk kussen van zijn gelijk te overtuigen.

‘Je weet toch dat ik op zo’n plek niet kan werken?’ had ze grinnikend gezegd, waarna ze een sierkussen zijn kant op had gegoooid.

‘Wat ben je toch ongelooflijk koppig!’ Terwijl zij hem op

afstand hield, had hij grijnzend geprobeerd haar juist naar zich toe te trekken.

‘Straks branden de eieren nog aan!’

‘Dat kan me niks schelen! Laat ze maar aanbranden! Jij bent toch veel lekkerder!’

Voordat hij haar te pakken kon krijgen, wist ze net op tijd haar arm weg te trekken.

‘Je zult het aan het strand zo heerlijk vinden dat je er nooit meer weg wilt, en dan varen we naar een prachtige plek, krijgen we een horde kinderen en sturen we iedereen ansichtkaarten om te zeggen dat we wilden dat ze bij ons waren. Ondertussen drinken we in de zon de ene na de andere pina colada, tot we zo roodverbrand zijn dat we meer op kreeften dan op mensen lijken.’ Hij strekte zijn arm naar haar uit en wist haar shirt vast te grijpen. Een moment later vielen ze samen op de bank en drukte hij zijn neus tegen haar nek, waarop ze lachend probeerde aan hem te ontsnappen. ‘Beloof me dat we ooit naar de kust gaan.’

‘Dat beloof ik,’ zei ze, waarna ze haar armen om hem heen sloeg.

Andy haalde haar uit haar herinnering. ‘Neem voor het einde van de zomer op zijn minst een paar weken vrij. Onze belangrijkste klus is op dit moment de bruiloft van de Alexanders, en we hebben nog vier maanden om die te plannen. Ik vind het geen enkel probleem om zonder jou met hen af te spreken om alvast een beeld van hun wensen te krijgen.’

‘En de Bakers dan?’ vroeg Lauren. ‘Die hebben ons ook nodig.’

‘Die willen maar driehonderd gasten uitnodigen. Hun bruiloft kan ik dus prima alleen af.’

Lauren knikte en opnieuw sprongen de tranen haar in de

ogen – al wist ze inmiddels niet meer zo goed waarom. Misschien waren het de herinneringen aan Mason, of het verlies van wat had kunnen zijn. Binnen één dag was ze immers al haar toekomstdromen over een groot gezin en een huis vol liefde kwijtgeraakt. Of maakte het haar misschien verdrietig dat het bedrijf dat ze jarenlang met haar beste vriendin had opgebouwd nu meer als een last dan als een succes voelde?

‘De bruid zal zich inmiddels wel hebben opgefrist. Ik ga dus maar snel naar de receptie om te zorgen dat zij en de bruidsgom hun entree kunnen maken,’ zei Andy. Nadat ze Lauren omhelsd had, liep ze naar de open deuren van de kapel. ‘Het komt toch wel goed met je?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Lauren. Maar terwijl ze uit het raam keek, beseftte ze dat ze dat eigenlijk helemaal niet zo zeker wist.

Soms is de enige manier om door te gaan het blind zetten van een eerste stap

Een jaar na het tragische verlies van haar verloofde snakt bruiloft-planner Lauren ernaar een nieuwe draai aan haar leven te geven. Ze verkoopt haar bedrijfje en vertrekt naar de Outer Banks in North Carolina. In dit kleine kuststadje gaat ze aan de slag bij een knusse oude herberg, gerund door een dame op leeftijd. Tussen de zandduinen en wisselende getijden komt Lauren langzaam tot rust.

Waar ze echter niet op gerekend had, is haar vriendschap met lokale visser Brody. Wat bloeit er tussen hen op? En mag ze zich wel zo voelen als ze nog rouwt om haar verloofde?

De zilte bries van de Atlantische Oceaan en de warmte van de zomerzon op haar gezicht helpen haar om weer richting te vinden. Al is het misschien niet de richting die ze verwacht...

Jenny Hale is een Amerikaanse bestseller-auteur van romantische fictie. Haar verhalen staan garant voor een sfeervolle feelgood-setting met geweldige personages. Haar boeken zijn vertaald in meerdere talen en bewerkt voor televisie.

ZOMER & KEUNING

NUR 302

9 789020 560541